

Chương 32

Máu Lệ Viết Di Thư Hết Lòng Vì Nữ Chủ

Không quá một khắc sau, nữ lang áo xanh kia lại quay trở lại, lần này mặt nữ lang lạnh như tiền, bữu môi khinh miệt:

- Tiện tỳ không biết thẹn, họ Yến nhận người là vị hôn thê bao giờ mà dám nói? Có lẽ người là yêu nữ Cửu Cung Sơn mê hoặc chàng không được nên hạ độc thủ phải chăng?

Thì ra nữ lang sực nhớ ra điều ấy quay lại để dò xét. Lạc Hồng Châu bị mắng chửi rất tức giận, nàng liền rút Thái Âm Thần Kiếm quát lại:

- Lạc Hồng Châu ta chẳng lẽ sợ người ư? Đúng đó, cô nương chính là chủ nhân Mê Cung đây. Nha đầu người sao không mở mắt mà nhìn sự thực, Yến lang ta vừa chém chết Huyền Âm Nhị Quỷ rồi bị trúng ám khí hôn mê bất tỉnh, còn vị Cát tỷ tỷ này bị lão quỷ bà Cổ Hoàn đánh chết, cô nương ta đâu có can hệ gì?

Nàng chỉ ra ngoài cánh rừng:

- Kìa! Ngoài kia còn có Bất Quái Giáo chủ Gia Cát Huyền đang bị trọng thương đã thấy tận mắt mọi sự việc, người cứ việc đi mà hỏi ắt biết cả, cần gì ta giải thích?

Câu nói của nàng chẳng những có tình có lý mà còn có cả nhân chứng. Vì vậy nữ lang áo xanh không còn lời gì đáp lại. Đang lúc ấy, Lạc Hồng Châu vừa chớp mắt đã thấy xuất hiện thêm một lão ni áo đen tay cầm kiếm, với nhãn lực thính lực siêu phàm của Lạc Hồng Châu mà vẫn không biết lão ni ấy đến từ hướng nào. Lão ni bật hỏi liền:

- Vô Vi Thư Sinh Lạc Viễn Phong là người gì của cô nương?

Lạc Hồng Châu vội đáp:

- Chính là tiên phụ, không biết văn bối phải xưng hô như thế nào với lão tiên bối cho phải lễ?

- A di đà phật! Không ngờ lại là con gái của Lạc đại hiệp, lão ni là Hằng Sơn Ưu Đàm đây.

Lão ni đưa mắt nhìn vào thanh Nam Minh Ly Hỏa nằm bên cạnh thân Yến Lăng Vân hỏi:

- Thần kiếm kia là của ai?

- Chính là của văn bối lúc này có đưa cho Yến tướng công mượn tạm để giết Nhị Quỷ, chưa kịp thu hồi lại.

Bấy giờ nhân lúc lão ni và nàng đang đối đáp, nữ lang áo xanh đến xem xét vết thương trên người Cát Phi Quỳnh và Yến Lăng Vân. Khi xem xét thi thể Cát Phi Quỳnh, nữ lang phát hiện ra một dải lụa trắng đầm máu. Vừa đọc sơ qua mấy hàng chữ trên dải lụa, nữ lang ôm chầm lấy xác Cát Phi Quỳnh khóc rống lên thất thanh. Ưu Đàm lão ni thở dài:

- Lệnh tôn và lão ni khi xưa cũng có quen biết, nhưng thủy chung lão ni vẫn chưa biết người lại là chủ nhân tòa Mê Cung này.

Tiếp đó lão ni chỉ vào nữ lang đang nước nở khóc:

- Nàng ấy họ Lăng tên Vân Yến cháu gái của Hoàng Sơn Thiên Đô Tiên Khách và cũng là người bạn ni rất yêu quý. Có lẽ hai cô nương đồng bệnh bị họ Yến phụ bạc. Ta đuổi đến đây, chính là vì chuyện ấy đấy.

Hai lông mày trắng của lão ni nhướng lên hơi trầm ngâm một chút, lại tiếp:

- Lúc này ta thấy người cho tiểu tử họ Yến uống thứ linh dược cho Thái Âm chân nhân chế luyện, nhưng muốn trị dứt thương phải tìm cho được ám khí rút ra mới dứt hẳn nọc độc. Còn thanh Nam Minh Ly Hỏa này ta sẽ tạm thu giữ, khi nào tên họ Yến khỏi hẳn, các người hãy đến Lăng phủ trên ngọn Thiên Đô gặp ta, ta sẽ trả lại.

Bấy giờ Bách Hoa Cung chủ Lạc Hồng Châu nhớ lại xưa kia thân phụ mình cũng có nhắc tới tên Vô Tình Kiếm vội vàng ngồi dậy làm lễ ra mắt và vâng lời lão ni, đồng thời Lăng Vân Yến cũng trao cho nàng dải lụa trắng nói nhỏ:

- Vật này có nên giao cho tên họ Yến bạc tình không?

Nàng cúi xuống ôm xác của Cát Phi Quỳnh lên, mặt nàng giàn giụa những lệ nói với Ưu Đàm lão ni:

- Yến ca đối với Cát tỷ tỷ thật có lỗi, chúng ta hãy đem tỷ tỷ về núi xây mộ chí cho nàng.

Rồi không đợi ai trả lời, nàng phi thân đi mất. Ưu Đàm lão ni cũng vội vàng phi thân theo. Lạc Hồng Châu ngẩn ngơ nhìn theo, có lẽ giao tình giữa Yến Lăng Vân và Lăng Vân Yến có gì phức tạp nên nàng ta mới đột ngột bỏ đi như thế? Lạc Hồng Châu ngơ ngẩn ở đó hồi lâu mới nhớ tới dải lụa, nàng giờ lên đọc:

"Yến lang! Tỷ tỷ bị yêu bà Cổ Hoàn sát thương, xin chàng đừng mạo hiểm báo thù. Ba cô nương Lăng Vân Yến, Bạch Phụng Tiên, Khuyết Hàn Hương đều là người tốt có nghĩa trọng tình thâm, xin đừng phụ bạc họ. Chỉ có Phi Quỳnh là bạc phúc không được sống gần chàng, xin hãy cố giữ hương khói cho tỷ tỷ, như thế tỷ tỷ có thể ngậm cười được rồi. Xin đừng buồn thương đau khổ vì ta nhé, hãy bảo trọng lấy thân.

Quỳnh tỷ của chàng."

Mấy lời di ngôn hòa lệ và máu ấy, tuy chữ viết nghiêng ngả nhưng là những lời dặn dò đầy tình nghĩa khiến người đọc không sao cầm được nước mắt. Nhất là người có tấm lòng đại lượng như nàng, khi sắp chết còn nhớ khuyên người yêu của mình chớ phụ bạc ba cô nương đồng bạn kia. Lạc Hồng Châu vừa đọc vừa khóc vì tình cảm bi thiết của cô nương họ Cát mà nàng không hề quen biết.

Bấy giờ Gia Cát Huyền đã tự trị thương thế xong, lão bước gần đến Lạc Hồng Châu cung thân:

- Gia Cát Huyền tham bái Cung chủ, xin cảm tạ ân đức cứu mạng.

Lạc Hồng Châu vội cất dải lụa vào áo, khẽ đáp:

- Bất tất, lão hãy kể cho ta biết về Yến tướng công được chăng?

Thực ra nàng vốn có thành kiến với Huyền Âm phái nên thái độ không lấy gì vốn vã với Gia Cát Huyền, còn Gia Cát Huyền mới phát hiện ra Cửu Cung Sơn mới là nguồn gốc chính thống của sư môn lại có ý quay về vì chính Lạc Hồng Châu mới chính là hậu duệ đích tôn của Thái Âm chân nhân, và vì vậy danh chính ngôn thuận nàng chính là chủ nhân của lão. Lão bèn cung kính đem thân thế và quá trình của Yến Lăng Vân ra nhất nhất trần thuật. Cuối cùng, lão kết luận:

- Như nay Cung chủ và Yến tướng công đã là phu thê, còn lại Tam Quỷ xét ra chẳng có gì đáng sợ nữa.

Hiển nhiên lão vẫn định ninh hai người đã thề non hẹn biển và coi như đã là phu thê rồi. Lạc Hồng Châu tuy không phủ nhận nhưng cũng buồn bã tự than một tiếng:

- Chỉ tiếc là hoa rơi có ý mà nước chảy vẫn vô tình, mong trời cao thương tới ta cho chàng hồi tâm chuyển ý.

Câu nói ấy khiến Gia Cát Huyền thất vọng không biết nói sao. Hiện thời Bách Hoa Cung chủ không coi Bất Quái Giáo chủ là người ngoài nữa, nàng bèn kể lại tính tình quật cường của Yến Lăng Vân. Nghe xong, lâu lắm Gia Cát Huyền mới vuốt râu gật đầu nói nhỏ:

- Đối với người chí tình chí tính như Yến tướng công chỉ có chí tình chí tính với y mới làm y cảm động, xin Cung chủ chớ nên nóng vội, cứ theo lời tề lão, may ra có hy vọng gì chăng?

Rồi lão nghiêm mặt:

- Tề lão Gia Cát Huyền xin cố hết sức tác thành việc này cho Cung chủ.

Đồng thời lúc ấy môn hạ chúng nhân của Mê Cung cũng đã tìm tới. Người đến đầu tiên là Cửu Cung Kiếm Thượng Quan Vân và hai cô con gái. Lạc Hồng Châu giới thiệu cho mọi người biết nhau, sau đó tự thân ôm Yến Lăng Vân đang hôn mê bất tỉnh trở về cung đặt chàng nghỉ ngơi trong chính phòng khuê của mình và cho gọi Thiết Trượng Lão Lão họ Mã là Tổng quản đến thăm bệnh tình thương thế cho chàng. Nhờ niên kỷ cao, kinh nghiệm nhiều, sau một lúc tìm kiếm, Thiết Trượng Lão Lão đã rút được Đoạt Mệnh Kim Châm sau lưng chàng, Thiết Trượng Lão Lão lắc đầu thở dài:

- May mà Yến tướng công có huyền công hộ thân và Cung chủ cho uống linh dược kịp thời, nếu không loại ám khí cực độc này khó mà chữa trị.

Tiếp đó lão hút hết dư độc, rửa sạch vết thương bôi loại thuốc Bát Bảo Tán. Hai người bận rộn hơn nửa ngày Lạc Hồng Châu mới tạm thời yên tâm. Nhưng dù họ đã tận tâm đến vậy Yến Lăng Vân vì bị cực độc cộng thêm thương tâm quá độ chẳng khác nào bị một trận bệnh nặng. Mấy ngày liền Bách Hoa Cung chủ săn sóc bên giường, cơm không kịp ăn, nước không kịp uống, phục thị bên chàng ba ngày ba đêm chàng mới hồi tỉnh dần lại. Thoạt đầu chàng mở hé mắt nhận ra mình đang nằm trong cái gian Huyền Cơ Địa Nguyệt, mơ hồ nhớ lại lúc thoát ra ngoài cốc tưởng chỉ là giấc mộng lớn. Chợt thấy thân thể hết sức rã rời trần trở khó khăn, lại tưởng là do Lạc Hồng Châu ám toán, bất giác giận dữ đưa mắt tìm kiếm. Riêng Lạc Hồng Châu thấy chàng mở mắt vô cùng mừng rỡ lập tức tiến lại gần thân thiết nói:

- Người chết rồi khó mà sống lại, tướng công có buồn thương cũng vô ích, xin hãy giữ lấy thân làm trọng, chỉ cần tướng công sớm hồi phục chúng ta sẽ cùng đến Quát Thương Sơn chặt lão quỷ bà kia ra làm muôn đoạn để rửa hận.

Ngờ đâu câu nói của nàng nhắc lại cái chết của Cát Phi Quỳnh khiến chàng cực bị thương lại hôn mê lần nữa. Lâu lắm, chàng mới hồi tỉnh dần mất giàn giụa những lệ gào lên:

- Quỳnh tử tử ôi! Đệ hại chết tử tử rồi, Quỳnh tử tử ôi, đệ hại chết tử tử rồi!

Liên nhắm mắt lại không nhìn Bách Hoa Cung chủ, tự khóc nức nở đến gần kiệt sức mới thở dài than:

- Trời xanh sao quá bạc với Yến Lăng Vân ta, một tri kỷ má hồng như nàng mà ta không giữ được, ta sống còn ý vị gì nữa?

Lạc Hồng Châu hoảng sợ vội nói:

- Tướng công không nên nói thế, khi lâm chung Cát tử tử còn phó thác cho tướng công mấy việc quan trọng...

Đồng thời vội rút dải lụa trắng đưa cho chàng. Chàng nhìn thấy di vật càng bi thương, cố đọc xong mấy dòng chữ rồi cất vào người:

- Thi thể Cát tử tử bây giờ ở nơi đâu, cho ta nhìn thêm một lần cuối.

Lạc Hồng Châu lắc đầu:

- Di thể của Cát tử tử đã được Thiên Đô Lăng nữ hiệp mang về Hoàng Sơn an táng, không còn ở đây nữa.

Tiếp đó nàng thuật lại tường tận tình hình hôm ấy rồi tự trách mình:

- Xét cho cùng tất cả đều do tiểu muội, chính vì tiểu muội bắt giữ tướng công ở đây nên họ mới tìm tới và xảy ra cố sự, tướng công muốn trách mắng hay đánh giết gì, tiểu muội cũng xin cam chịu!

Quả đúng như Gia Cát Huyền đã nói "đối với người chí tình chí tính duy chỉ lấy chí tình chí tính đối lại, họ mới động tâm."

Chàng nhìn người Lạc Hồng Châu tiều tụy đáng thương vì chàng, thở dài:

- Cô nương sao lại quá cực khổ làm chi, thiên hạ người như Yến Lăng Vân e rằng có nhiều, làm sao sánh với cô nương cho xứng?

Câu nói ấy chứng tỏ chàng trong thâm tâm cũng đã cảm động.

Lạc Hồng Châu cúi đầu u oán nói:

- Trong mắt của tiểu muội trong thiên hạ chẳng có ai bằng chàng. Có lẽ cái ấy người ta gọi là "duyên" đó chăng?

Tiếp đó nàng lại lắc đầu:

- Tướng công hãy yên tâm, nay tiểu muội đã biết, tới trước tiểu muội còn có ba vị tử tử khác, sau này tiểu muội tuyệt không dám tranh hơn thua. Nếu tướng công vẫn ghét bỏ, Lạc Hồng Châu thiếp nguyện sẽ báo thù cho Cát tử tử xong, sẽ thí phát nương nhờ cửa phật làm một ni cô suốt đời, vĩnh viễn không xa khỏi Mê Cung cho đến chết thì thôi.

Nàng âu yếm kéo tấm mền phủ lên ngực chàng, cố cười gượng:

- Đối với tiểu muội, tướng công chẳng cần khó xử, tiểu muội tự biết thân mình, hiện giờ tướng công duy nhất chỉ nên nhớ lời di chúc của Cát tỷ tỷ, hãy cố bảo trọng thân thể là quý hơn hết.

Suốt mấy ngày đêm nàng đem nhu tình dịu dàng ra đối với chàng, biểu hiện rất tự nhiên. Vả chăng, Yến Lăng Vân vốn cũng là kẻ đa tình, nhìn khuê nữ con nhà dòng dõi đối với chàng rất thân thiết hết lòng, dù sau này chàng có thành hôn với nàng chắc linh hồn Thiên Thai Tiên Tử Chung Tuệ Phân cũng sẽ ngậm cười. Xét cho kỹ dù thoát đầu nàng cũng có hơi cưỡng bức nhưng không hề có chút ác ý nào. Nhất là chàng dần dần phát hiện Bách Hoa Cung chủ chẳng những văn võ toàn tài hơn hẳn thường nhân mà về tâm khí phẩm hạnh cũng đều hiếm có.

Vì vậy không tự chủ, tiêu tan hết ác cảm dần dần trở nên rất vui vẻ tương hợp với nàng. Tự nhiên trong tình hình ấy Lạc Hồng Châu càng phấn chấn bất kể ngày đêm, suốt ngày kề cận bên chàng nghiêm nhiên như phu thê đã lâu rồi vậy.

Vài ngày sau, vết thương của Yến Lăng Vân giảm hẳn, công lực đã khôi phục hơn nửa. Chuyện đời thường quá tĩnh ất sinh động, một hôm chàng nói với Lạc Hồng Châu:

- Châu muội! Lâu rồi ta không gặp Gia Cát bá bá, nên chăng ta nên xuất cốc thăm hỏi người và ta cũng có chuyện muốn hỏi người đấy.

Lạc Hồng Châu cười diễm lệ đáp:

- Đó chẳng qua là lời di chúc của tiên phụ cấm không cho nam nhân vào đây, nhưng lão nhân vẫn ở ngoài cốc đó thôi.

Nàng rút ra một mảnh lụa vàng:

- Ca ca nhìn xem trên ấy viết những gì?

Thì ra đó là mảnh lụa viết mấy câu di chúc của Vô Vi Thư Sinh lúc lâm chung, vì sợ ái nữ còn bé nhỏ dễ bị bọn cung nhân xấu dụ dỗ vào con đường tà đạo nên cố ý dặn: "phàm là nam nhân đã vào Mê Cung là bị giết hết không tha". Sau đó hình như người lại lo con gái không thể có chồng nên viết thêm một lời phụ lục: "nếu như có người tướng mạo tuổi tác tương đương, một mình vào được Mê Cung đến được Huyền Cơ Địa Khuyết, Châu nhi có thể chọn lấy làm chồng". Mấy câu di chúc ấy khiến Yến Lăng Vân lấy làm buồn cười thầm nghĩ:

"Lão nhân gia này thật là một lão hủ nho, giả như vĩnh viễn không có ai vào đây được, chẳng lẽ lão buộc con gái lão chết già trong này ư?"

Và cũng vì đó chàng mới hiểu tại sao khi chàng mới đột nhập vào đây liền bị Lạc Hồng Châu gần như buộc chàng phải lấy nàng vậy. Lạc Hồng Châu âu yếm nhìn chàng cất giữ tấm lụa rồi dịu dàng, nàng nói:

- Báo cho ca ca biết, thiếp đã sai Gia Cát Huyền dẫn môn hạ đến Hoàng Sơn đợi chúng ta, thiếp cũng biết ca ca định hỏi gì rồi. Chuyện xảy ra ở Thiên Thai Sơn, Tuyết Sơn, Kim Lăng ngày trước, thiếp đều phái xuất người đi tra xét. Toàn gia Chung tỷ tỷ gặp nạn là chuyện có thật, cứ theo báo thì kẻ thù bị nghi ngờ là bọn Phấn Diện Lang Quân và sư đồ Thiết Tiêu Ông. Riêng chuyện ở Bạch phủ, ca ca hãy yên tâm, chỉ có Phụng muội muội đã theo sư phụ xuất sơn chưa biết đang ở đâu. Duy chỉ có Miêu Lãnh Khuyết Hàn Hương từ khi thân phụ đi đến Tiêu Diêu Đảo, rồi thân mẫu theo cứu viện vẫn chưa thấy trở về. Hãy đợi vài ngày nữa cho vết thương ca ca hồi phục hẳn, chúng ta sẽ xuống Giang Nam gặp Lăng tỷ tỷ đồng thời kiếm đến Lạc Hồn Nhai rửa hận xong sẽ tìm đến Thiên Thai tìm kẻ thù và tiếp ứng cho Khuyết tỷ tỷ, ca ca thấy có được không?

Nàng đã tính toán chu đáo, làm trước rồi mới báo sau. Yến Lăng Vân lấy làm khâm phục, chàng nắm lấy tay ngọc Lạc Hồng Châu tán thưởng:

- Muội muội đúng là một vị hiền...

Chỉ cần chàng nói một nửa, Lạc Hồng Châu đã hiểu, nàng nhảy vào lòng chàng cười nức nở:

- Hiền gì? Thiếp bộ chưa biết hết phúc phận của mình sao?

Hai người ôm chặt lấy nhau, hai tâm hồn như hòa quyện thành một khối. Thời gian hoan lạc qua rất mau, chỉ thoáng chốc đã qua mấy ngày nữa, Yến Lăng Vân đã hoàn toàn bình phục. Rồi đó theo sự hướng dẫn tùy tùng của cha con Thượng Quan Vân, họ khởi hành đi xuống phía đông.

Một ngày họ đã đến Cửu Giang. Thuyền đã được môn hạ chuẩn bị thuê từ trước, cả đoàn người liền trực chỉ bến sông. Bách Hoa Cung chủ lần đầu xa nhà nhìn giòng nước chảy xiết, bọt trắng theo sóng tung bay buột ra miệng tấm tắc khen đẹp. Hốt nhiên nghe trên một chiếc thuyền lớn đậu gần bờ có người lớn giọng:

- Tiểu nhân đã thuê chiếc thuyền này, xin kính mời chủ nhân.

Đồng thời Cửu Cung Kiếm đã nhận ra môn nhân của mình, vội đi trước dẫn đường. Đến gần thuyền mới biết tên môn nhân ấy cứ đứng bất động trên đầu thuyền chỉ có thể nói năng chứ không thể cử động, rõ ràng hắn đã bị người kèm chế. Nhân vậy cha con Thượng Quan Vân cả giận tức khắc phi thân lên thuyền. Chỉ còn Yến Lăng

Vân và Lạc Hồng Châu song song tản bộ thưởng ngoạn trời nước vạm vỡ không cần để ý vì cứ tưởng chuyện mọn trên thuyền, Thượng Quan Vân đủ sức giải quyết, khỏi phiền tới họ.

Nào ngờ đột nhiên bên tai nghe có tiếng quát mắng. Yển Lăng Vân ghé mắt nhìn lên thuyền liền nhận ra bốn lão già Lư Sơn Tứ Tuyệt đi xuống. Chàng động tâm liền nghĩ:

"Mấy lão già này chặn đường ở đây gây rắc rối ta chẳng?"

Chàng nắm tay Lạc Hồng Châu bước chậm về phía thuyền đưa mắt quét nhanh Lư Sơn Tứ Tuyệt mỉm cười mở lời:

- Đã lâu không gặp bốn vị, có còn nhận ra tiểu sinh chăng?

Có lẽ chàng gần đây dưỡng thương trị liệu thời gian cẩn thận nên dung mạo có khôi vĩ hơn nhiều, thêm nữa trên thân lại mặc áo hoa của Bách Hoa Cung chủ may riêng tặng nên Lư Sơn Tứ Tuyệt nhìn mãi không nhận ra là ai. Chàng trầm giọng:

- Chư vị ở đây có ý muốn gì? Chẳng lẽ khi trước tiểu sinh đã tha cho một lần ở Tiểu Cô Sơn mà không nhớ ư?

Chàng vừa dứt lời, đầu tiên Phiên Dương Diệu Tẩu Đồ Long giật mình hỏi vặn:

- Người là tiểu tử họ Yển đấy sao?

Túy Như Lai Trừng Nhất lập tức ra hiệu bằng mắt cho đồng bọn, sau đó bật cười ha hả:

- Không ngờ hôm nay lại gặp Yển thí chủ đấy nhé!

Lão chấp tay làm lễ, nói tiếp:

- Các thí chủ có lẽ định đến Tiêu Diêu Đảo phó hội chăng?

Câu hỏi khiến Yển Lăng Vân không hiểu đầu đuôi ra sao, chàng hơi cúi đầu như trả lễ, lạnh nhạt nói:

- Điều ấy, quả thực tiểu sinh chưa biết.

Với chàng, hiện giờ có việc cần làm và cũng chẳng có ý muốn biết thị phi trong võ lâm, không ngờ Túy Như Lai Trừng Nhất trợn cặp lông mày:

- Hừ! Gần đây Yển thí chủ danh chấn giang hồ, chẳng hiểu Tiêu Diêu Tam Hữu không gửi thiệp mời thí chủ?

Lão tự gật gù:

- Đây là đại sự trong võ lâm, Yến thí chủ thiếu niên anh hùng, không nên không biết, cũng không thể không phó hội.

Yến Lăng Vân hiểu kỳ mỉm cười:

- Xin đại hòa thượng vui lòng nói rõ cho tiểu sinh nghe.

Thì ra chuyện xảy ra năm trước đây giang hồ ồn ào truyền miệng nhau là bao nhiêu bảo vật của Đại Hoang chân nhân truyền lại đều lọt vào tay Tiêu Diêu Tam Hữu, quần hùng vội vàng đua nhau tìm đến, trong đó có cả Miêu Lãnh Khuyết. Chỉ vì Tiêu Diêu Đảo nằm xa ngoài tận biển Đông, phòng bị lại rất cẩn mật, nên đa số kẻ tìm đến đều đại bại quay về, đồng thời chủ nhân đảo Tiêu Diêu thấy sự việc đã lộ tiết lộ bèn mở đại hội gọi thiếp mời các môn phái Trung Nguyên kể cả hắc đạo bạch đạo hẹn ngày rằm tháng ba chính thức đại hội.

Tất nhiên những người được mời cũng không thể không đến phó hội. Huống gì đa số đều có quan tâm khi nghe đến bí lục trân quý của Đại Hoang chân nhân, Lư Sơn Tứ Tuyệt là một trong số ấy. Bất quá chúng cũng lấy lòng tiểu nhân mà đo lường quân tử, Túy Như Lai Trừng Nhất đình ninh Yến Lăng Vân cũng đang trên đường phó hội. Chính vì vậy mà chúng chẳng có chút hảo cảm với chàng.

Thượng Quan Vân vốn lão luyện giang hồ, vừa nghe lão hòa thượng nói xong, không đợi chủ nhân trả lời, liền cười nhạt:

- Nếu chúng ta thích sẽ tự đến cần gì các người phải khuyến dụ?

Rồi lão giận dữ quát nhỏ:

- Vừa rồi các người cưỡng bức hạ nhục môn nhân đệ tử bản sơn, hôm nay ta không chịu lép vế đâu.

Nhất là con gái Tâm Dương Long Nữ Thượng Quan Bình tuổi trẻ nông nổi tức thì xen vào điểm vào mặt Phiên Dương Điều Tẩu quát:

- Lão quỷ đồ kia, nghe nói người tự xưng giỏi thủy chiến ở Phiên Dương hồ, hôm nay gặp nhau đây, cô nương muốn xem người có bao nhiêu bản lĩnh.

Bách Hoa Cung chủ tự biết lần đầu xuất sơn mà môn hạ đã bị người ta hạ nhục, nếu không lấy lại danh dự mai kia lời đồn tới giang hồ ắt bẽ mặt cả đến sư môn, do đó nàng lạnh mặt như băng cao giọng nói:

- Bình nhi nói phải lắm, nếu được hãy đoạt cần câu của lão ngư phủ ấy cho ta.

Lời ấy của nàng chẳng khác gì mệnh lệnh, Thượng Quan Bình càng thêm tự tin bước lên một bước định xuất thủ. Bọn Lư Sơn Tứ Tuyệt này đã nhận ra Yến Lăng Vân,

cảm thấy không hay ho gì nên chẳng có tên nào muốn giao đấu, chỉ cần rút lui êm đẹp là mãn nguyện. Nào ngờ đối phương cứ đòi giao đấu, nhất là nơi này chính là địa bàn của chúng, chúng lẽ nào chịu mất mặt? Riêng Yến Lăng Vân thủy chung vẫn chẳng nói năng gì, rõ ràng chàng chẳng muốn dây vào bọn Tứ Tuyệt này làm gì. Nhờ vậy Phiền Dương Diệu Tẩu Đồ Long mới nổi máu anh hùng ngửa mặt cười dài một lúc, sau đó mới lừ mắt nhìn Thượng Quan Bình:

- Nha đầu nếu so sánh thủy công với lão phu chỉ sợ người không thọ được bao lâu thôi! Chỉ cần xuống nước xem người có đón nổi một chiêu Đảo Quái Kim Giao hay không?

Lão chưa hề biết gì về các môn nhân Cửu Cung Sơn và ở đây trừ Yến Lăng Vân ra lão chẳng còn sợ gì ai nên chẳng ngại gì mà nói thẳng tên chiêu tuyệt độc của lão. Thượng Quan Bình cười nhạt:

- Hay lắm! Cô nương chẳng cần ở đâu, dù là trên đất, dưới nước, dùng binh khí hay dùng quyền cước cũng dư sức đối phó với người.

Nàng xoay kiếm vẽ thành một vòng sáng rồi hoành ngang ngực chờ đợi, Phiền Dương Diệu Tẩu Đồ Long cũng vội ngoặt tay ra sau lưng định rút binh khí là chiếc cần câu ra. Ngờ đâu cần câu vẫn giắt sau lưng bỗng biến đâu mất tự lúc nào. Hoặc là có kẻ nào đánh cắp của lão? Hốt nhiên từ đầu thuyền lại xuất hiện thêm một lão đầu vừa lùn vừa nhỏ bé tay cầm cần câu cười ha hả:

- Ra mắt chư vị, lão hủ ta đi câu cá về đây.

Lão nhắc nhắc cần câu trên tay nhìn Yến Lăng Vân:

- Lão câu được ít cá với cái cần này, xin tặng cho Yến tướng công như một lễ vật ra mắt.

- o O o -